

Sygn. akt XII Ga 97/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Michał Niedźwiedź

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Agata Pierożyńska (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Janas

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2014 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w T.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę powodową

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt V GC 196/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

Sygn. akt XII Ga 97/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 17 września 2014 r.

Strona powodowa (...) SA w T. domagała się zapłaty od strony pozwanej (...) SA w T. kwoty 45.295,20 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, wywodząc, że skutecznie odstąpiła od sprzedaży samochodu marki F. (...) nr rej. (...).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości za przyznaniem kosztów procesu, podnosząc, że strona powodowa utraciła uprawnienia z tytułu rękojmi sprzedanego jej samochodu.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości, zasądzając od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty procesu. Sąd Rejonowy przyjął, za prawomocnym ustaleniem w sprawie V GC 432/11, że strony zawarły umowę sprzedaży spornego samochodu w dniu 13 lipca 2011 r. , a samochód pozostawał w dyspozycji strony powodowej już w maju 2011 r. Strona wywodziła swoje uprawnienie do odstąpienia od umowy sprzedaży z twierdzenia o odebraniu rzeczy dopiero w grudniu 2012 r., co miało czynić odstąpienie od umowy w styczniu 2013 r. skutecznym. Sąd Rejonowy nie podzielił tego stanowiska, przyjmując utratę przez stronę powodową uprawnień z tytułu rękojmi zgodnie z art. 563 k.c. z uwagi na bezskuteczny wpływ terminów ustawowych.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez stronę powodową, domagającą się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Strona powodowa zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w z. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na nierozważeniu w sposób wszechstronny materiału dowodowego, ze względu na pominięcie faktu, iż pozwany nie chciał wydać przedmiotowego samochodu powodowi, co sam pozwany potwierdził podczas przesłuchania w charakterze strony oraz faktu, że uzależnił on wydanie samochodu od zapłaty ceny przez powoda, co oznacza że pełnił faktyczne władztwo nad rzeczą jeszcze w grudniu 2012 r., a więc nie wydał przedmiotu sprzedaży oraz pominięcie tych okoliczności w uzasadnieniu orzeczenia, naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego w postaci opinii biegłego w zakresie ustalenia przyczyn, które spowodowały taki stan pojazdu, pomimo zgłoszenia w tym kierunku zastrzeżeń oraz zwrócenia uwagi na to, że jest to okoliczność istotna do rozstrzygnięcia oraz naruszenie art. 336 k.c. w zw. z art. 225 k.c. poprzez ich błędne niezastosowanie i przez to uznanie, że pozwany nie odpowiada za pogorszenie rzeczy pozostającej w jego władaniu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega oddaleniu. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zarzuty naruszenia procedury i prawa materialnego podnoszone przez stronę pozwaną są w tym wypadku ściśle związane w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie

wniosków z zebranych w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że strona powodowa w niniejszym procesie nie udowodniła swojego stanowiska w sposób, który pozwoliłby na objęcie jej ochroną prawną skutkującą uwzględnieniem powództwa. Zgodnie z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach cięży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona powodowa nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Należy zatem uznać, iż nie była w stanie skutecznie obronić prezentowanego stanowiska procesowego poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu zarzutów w treści pozwu czyli w momencie miarodajnym dla określenia terminu dopuszczalności zgłaszania twierdzeń i dowodów w procesie gospodarczym, a tym samym , że nie udowodniła zasadności swojego stanowiska w taki sposób, którego wynikiem mogłoby być zasądzenie kwoty objętej żądaniem pozwu. Postępowanie niniejsze jest postępowaniem sformalizowanym dedykowanym wyłącznie określonym podmiotom. Wyższa przeto staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art.355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Prawidłową jest ocena dokonana przez Sąd, a wydany w sprawie wyrok w pełni odpowiada prawu. Brak jest podstaw do przyjęcia za zasadne zarzutów naruszenia art. 336 k.c. w zw. z art. 225 k.c. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przede wszystkim ocena prawna prezentowana w wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 listopada 2012 r. pozwala na w pełni uprawnione przyjęcie, że strony zawarły w dniu 13 lipca 2011 r. umowę sprzedaży po ustaleniu jej istotnych elementów, takich jak asortyment oraz cena nabycia, poprzez zaakceptowanie dostarczenia towaru zgodnego z wcześniejszym zapytaniem, strona powodowa zaakceptowała wskazaną cenę, zaś zawarta umowa nie była umową warunkową, czy też umową na próbę, ale klasyczną bezwarunkową umową sprzedaży unormowaną w art. 535 k.c. Umyka z pola widzenia strony powodowej, iż sporny pojazd znajdował się w jej dyspozycji od miesiąca maja 2011 r. do momentu faktycznego zwrotu w miesiącu lipcu 2011 r. Strona powodowa w tym okresie, kiedy przeszły na nią wszelkie ciężary i uprawnienia związane ze sprzedaną rzeczą winna była dochować aktów staranności określonych przepisami art. 560 i nast. k.c. Zdarzenia, jakie miały miejsce po odwiezieniu stronie pozwanej samochodu przez pracowników (...) SA, w szczególności odmowa wydania pojazdu w miesiącu grudniu 2012 r. do czasu uregulowania zaległości płatniczych, są irrelewantne. Strona powodowa nie domagała się bowiem zapłaty tytułem szkody jaką poniosła wobec pozostawiania samochodu w faktycznej dyspozycji strony pozwanej, ale roszczenie swoje wywodziła z odstąpienia od umowy w styczniu 2013 r. wobec wystąpienia wad i usterek pojazdu. Abstrahując od tej argumentacji, strona pozwana w istocie nie wskazała, by wady te miały zaistnieć już w momencie wydania jej pojazdu w maju 2011 r. Argumentacja ta pozostaje w pełni aktualną w zakresie zarzutu naruszenia art. 336 k.c. w zw. z art. 225 k.c. albowiem strona pozwana nie zgłaszała w tym procesie roszczenia odszkodowawczego. Podnoszone twierdzenia i zgłaszane wnioski nie byłyby wystarczające dla orzekania w reżimie odszkodowawczym. Wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie ustalenia przyczyn zarzucanego stanu pojazdu był w niniejszym postępowaniu zbędny wobec przyjęcia utraty uprawnień rękojmiowych, a jak wskazywano Sąd orzekał w ramach podstawy faktycznej podawanej przez stronę powodową, tj. odstąpienia od umowy. Twierdzenia odnoszące się zaś do stanu, w jakim

pojazd w chwili wydania w roku 2012 r. się znajdował mogłyby mieć jedynie znaczenie w sprawie o odszkodowanie, jak już argumentowano. Utrata uprawnień rękojmianych determinuje brak podstaw dla formułowania jakichkolwiek zarzutów materialno-prawnych mających swe źródło w przepisach o rękojmi. Strona powodowa nie przedstawiła skutecznie żadnego kontrdowodu, który mógłby pozwolić na przyjęcie jej stanowiska za uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Ref. I inst. SSR A. Płaczek